

GEORG KREMnitz: *Die ethnischen Minderheiten Frankreichs. Bilanz und Möglichkeiten für den Französischunterricht*. 2. verbesserte und erweiterte Auflage. Tübingen, Narr, 1977. 98 pàgs.

En aquesta obreta l'autor denuncia la manca d'informació objectiva dels manuals de llengua i civilització franceses per als centres escolars d'ensenyament mitjà a França i a la República Federal d'Alemanya. Tant uns manuals com els altres reprodueixen només «ein monolithisches, pariszentriertes Frankreichbild» (pàg. 67) segons la ideologia de l'Estat francès, que nega, contra tota evidència, l'existència de qualsevol grup ètnic —alemany, basc, bretó...— dins de França diferent del francès. I l'autor aconsella, amb tota la raó del món, als futurs redactors alemanys de manuals de llengua i civilització francesa: «Wenn französische Stellen diesen Aspekt [de les minories ètniques] ihres Staates ausser acht lassen, so ist das für Nichtfranzosen kein Grund, es ihnen nachzutun» (pàg. 56). L'obra ve a cobrir un buit informatiu que es manifestava no solament en els manuals escolars, ans també en tot l'ample camp dels serveis informatius alemanys —ràdio, premsa, televisió, etc.

El llibre conté una presentació molt acurada, dins l'obligada brevetat, de la situació socio-cultural de les minories ètniques a França, de llurs problemes i esperances. Ofereix també uns quants models de presentació i discussió de les minories ètniques per a incloure dins l'ensenyament mitjà, a la classe de geografia, d'història i de llengua francesa. Una bibliografia no escassa i unes notes sobre el comportament electoral de les minories ètniques a França tanquen l'obra. En aquesta segona edició han estat esmenades les comptades errades i omissions de la primera i hom ha actualitzat el llibre amb un pròleg, algunes notes i unes addicions a la bibliografia.

Per a una tercera edició potser podrien ésser tinguts en compte els dos punts següents: a) Si per a insistir sobre la ferma inserció d'Alsàcia dins la cultura alemanya l'autor indica que els dialectes alsacians es continuen a l'altra cantó del Rin (pàgina 13), també hauria estat escaient d'indicar que una situació semblant es produeix en el basc, el català i l'occità: els parlars bascs, catalans i occitans continuen també a l'altre cantó dels Pirineus i dels Alps, respectivament. b) A la pàg. 59, contràriament al que sembla creure l'autor, no hauria estat de més mencionar els corresponents manuals de català i neerlandès, i en aquest mateix sentit tampoc no hauria estat malament d'esmentar a la bibliografia algun manual de basc, bretó, català i occità, perquè no són pas gaire més coneguts que els de monegasc o cors que hi són citats.

Artur QUINTANA I FONT